Papa Francisc aprobă oficial schimbarea rugăciunii Tatăl nostru

Hristos Domnul nu a explicat pricina răului, nu l-a „justificat”, nu l-a „îndreptăţit” în vreun fel, ci l-a înfruntat cu credinţă, cu nădejde şi cu dragoste. El nu a distrus răul, ci a demonstrat puterea luptei împotriva răului şi ne-a dat şi nouă această putere; aceasta este puterea pentru care ne rugăm atunci când spunem: „Şi nu ne duce pe noi în ispită”.

Papa Francisc a aprobat oficial schimbarea rugăciunii Tatăl nostru din Matei 6, 13, și anume propoziția *„nu ne duce în ispită”* se înlocuiește cu *„nu ne lăsa să cădem în ispită„*.

US Catolic a raportat luni că Vaticanul a adoptat schimbarea pe 22 mai.

Https: //www.ucatholic.com/news/pope-francis-approves-changes-to-lords-pr …

Papa consideră că noua versiune a rugăciunii este mai bună, întrucât prima traducere implică ideea că Dumnezeu conduce oamenii în ispită, o acțiune care este împotriva naturii Sale ca Dumnezeu Bun și Sfânt.

„Un tată nu face asta, un tată te ajută să te ridici imediat„, a spus Francisc. *„Este Satan care ne conduce în ispită, acesta este departamentul său„*.

De ani de zile, creștinii s-au luptat cu înțelesul cuvintelor: *„Nu ne duce„*. După mai bine de 16 ani de studiu, unii cercetători biblici au ajuns la concluzia că o mai bună traducere a scripturii ar fi: *„Și nu ne părăsi, când suntem în ispită„*.

„Teologul” Charles Spurgeon, a explicat în timpul unei predici din 1863, că cuvântul *„ispită”* din Matei 6, 13 deține în fapt două sensuri, atât tentația spre păcat, cât și confruntarea cu încercările și necazurile.

În timp ce Spurgeon este de acord că Dumnezeu nu ne ispitește, el susține că Dumnezeu ne va trimite încercări și situații în care ispita păcatului este mereu prezentă.

„Dumnezeu nu ispitește pe nimeni”, a spus Spurgeon. *„Pentru ca Dumnezeu să-l ispitească pe om în sensul de a atrage păcatul asupra lui, este inconsistent cu natura Sa și total contrar caracterului Său cunoscut, dar pentru ca Dumnezeu să ne ajute în acele conflicte cu răul pe care noi le numim ispite, nu numai că este posibil, ci se întamplă de obicei*“.

„Biserica” Catolică folosește traducerea latină *Vulgata* a Bibliei pentru a încerca să găsească cea mai bună formulare. Dar Spurgeon susține în predica sa, că versiunea originală greacă, care spune că *„nu ne conduce [nu ne duce]*” este cea mai bună.

Dr. Corne Bekker de la Regent University School of Divinity, este de acord cu analiza făcută de Spurgeon. El a declarat pentru CBN News că este convins că cea mai mare întrebare la care trebuie să răspundem este: *„Care este scopul ispitei?”*

„Dumnezeu ne permite să fim ispitiți și astfel se întâmplă două lucruri: ajungem să ne cunoaștem puțin mai bine și să învățăm că nu avem nici un fel de protecție împotriva păcatului. Dar, mai important, este că ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu Însuși. Trebuie să reținem următoarea propoziție din rugăciunea Tatăl nostru – „și ne izbăvește de tot răul”. El este în stare să facă acest lucru”, a explicat Bekker.

Trad. Dr. Gabriela Naghi

Pope Francis Officially Approves Change to Lord’s Prayer

„Nădăjduiește numai în Dumnezeu, aleargă la El cu dese rugăciuni să te întărească și să te apere de primejdii, dar mai ales de orice prezumție și nădejde în tine… Să ne rugăm a nu cădea în ispită, fiindcă El zice: „Și nu ne duce în ispită” (Mt. 6, 13), și iarași: „Rugați-vă să nu cădeți în ispită” (Lc. 22, 40) și tâlcuind aceasta Teofilact al Bulgariei zice că e un lucru demonic și orgolios a se arunca cineva în ispite. Deci se cade a ne ruga și înainte de ispită ca să nu cădem, și după ce vom cădea ca s-o biruim. „Dar nu se cade a ne împuțina cu duhul, a cârti, a ne întrista și a ne mâhni, când ni se întâmplă ispite și necazuri de multe feluri, ci să mulțumim și să ne bucurăm”, cum ne poruncește Sf. Iacov, fratele Domnului: „Nu vedeți decât o pricină de bucurie, fraților, când veți cădea în multe feluri de ispite, știind că ispita credinței voastre produce răbdarea, credința și dragostea ce o avem către Dumnezeu, după cum focul lămurește aurul în cuptor”.

Sfântul Nicodim Aghioritul, *Războiul nevăzut*

„Cutremurătoarea putere a răului nu rezidă în răul în sine, ci în faptul că răul distruge credinţa noastră în bine, distruge convingerea noastră că binele este mai puternic decât el. Acesta este înţelesul ispitei. Chiar şi încercarea de a explica răul pe calea argumentelor raţionale, pentru a-l „justifica" sau „îndreptăţi", dacă pot spune astfel, este tot o ispită: este o cedare lăuntrică în faţa răului. Atitudinea creştină faţă de rău constă cu precizie în a înţelege că răul nu are nici o explicaţie, nici o justificare, nici o bază – el fiind rădăcina răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu, a desprinderii de El, a ruperii de plinătatea vieţii. De asemenea, e de dorit să înţelegem că Dumnezeu nu ne dă nouă explicaţii despre rău, ci ne dă puterea de a rezista răului şi de a-l birui. Această biruinţă nu constă în capacitatea de a înţelege şi explicita răul, ci mai degrabă în capacitatea de a ne confrunta cu el înarmaţi cu deplina forţă a credinţei noastre, a nădejdii şi iubirii noastre. Prin credinţă, nădejde şi dragoste ispitele pot fi biruite. Credinţa, nădejdea şi dragostea sunt răspunsuri la ispită, biruinţe asupra ispitei şi, prin urmare, asupra răului.

Hristos Domnul nu a explicat pricina răului, nu l-a „justificat", nu l-a „îndreptăţit" în vreun fel, ci l-a înfruntat cu credinţă, cu nădejde şi cu dragoste. El nu a distrus răul, ci a demonstrat puterea luptei împotriva răului şi ne-a dat şi nouă această putere; aceasta este puterea pentru care ne rugăm atunci când spunem: „Şi nu ne duce pe noi în ispită".

Preot Alexander Schmemann, *Tatăl nostru*